

במדבר מ"ב פעמים עם הארון ויהי בנסוע כו' ובנוחה כו' רק שהארון נעשה אח"כ ומסעות הראשונות עד מדבר סיני נסעו בלא הארון שהם כנגד שם מ"ב אלא ככה גדולת ית"ץ כו' אף שהיה זה בסיבה מחמת חטא המרגלים שנגזרה גזירה להתעכב מ' שנה במדבר עכ"ז הרי הוא ית' הוא סיבת הסיבות. והנה גם ע"פ הנגלה יש טעם לזה כדי שימצאו האוצרות לקיים מ"ש ובתים מלאים כל טוב כו' כמ"ש רז"ל. וע"פ הנסתר נזכר בספרים שהוא כדי להכניע את המדבר הגדול והנורא ע"י מ"ב מסעות שנסעו וחנו כנסי' עם הארון שהם כנגד שם מ"ב כו'. ולהבין מהו ענין הכניעה זאת להמדבר הלא הוא שממה ואין דר בו. אך הענין הוא כי המדבר נק' מדבר העמים שהוא מקור יניקת כל הקליפות והוא לעומת בחינת ירושלים שהוא המקור לכל העולם כולו בקדושה כי זה שער השמים שנמשך שם ההשפעה מלמעלה כי שם צוה ה' את הברכה ומשם היו מקבלים כל הארצות (וכמ"ש בזהר פ' תרומה דקניז ע"א ועיין עוד בזהר פ' יתרו דע"ס א') ולכן ירושלים הוא כאמצע הישוב ואת זה לעומת זה עשה האלקים בחי' מדבר הוא מקור כל הקליפות ולכן הוא ארץ מלחה אשר לא יעשה פרי כו' כי בקדושה מיהב יהבי משקל לא שקלי וכמ"ש ואתה מחיה את כולם שתמיד נמשכים השפעות החיות. ולהיפך בקליפה כתיב ה' הב שמבקשים הכל בשביל עצמם לגרמיה ואינן משפיעים לזולתם (ועיין מענין ה' הב בזהר פ' קדושים ד"פ ע"ב ובפי' הרמזי שם ובאדרא דנשא קליה סע"א ובפי' וירא דק"י ע"ב ובפי' בשלח דניז ע"א) ולכן עפר מדבר פסול לכיסוי הדם לפי שאינו מגדל צמחים כו' כמ"ש בגמרא. וע"י שנסעו בו בני הכניעו אותם ומעשה אבות הוא פעולה לבנים עד סוף כל הדורות שמחמת זה יש ביכולת האדם להכניע הגוף שלו שהוא משכא דחויא מבחי' הקליפות הן בעוון חוללתי ובחטא יחמנתי אמי שתחלת הווייתו הוא מן תאוה כו' וכמ"ש ברבות תזריע פ"ד כלום נתכוין כו' וכדי שייסכים גם הגוף לרצון הנפש אלקית בכחי' ואהבת כו' זהו ע"י שכבר נכנע המקור שלהם אבל לולי זה לא היה יכולת בשום אופן לאדם להתגבר על גופו ונפשו הבהמית כ"א לפי שכבר נכנע המקור שלהם לכן גם הענפים יהיו נכנעים ע"י האדם כו' והיינו ע"ד כלל ופרט כו'.

ב ארץ עדיין צ"ל למה היתה זאת מאת ה' לברוא הקליפות ושאח"כ יצטרכו להכניעם לא יהיה לא הא ולא הא. הנה כתיב ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך כ"א ליראה כו' וארז"ל אל תקרי מה אלא מאה ברכות שחייב אדם לברך כו'. דהנה הברכה יש בה נוכח ונסתר (ועיין מזה בפע"ח שער הברכות פרק שני) בא"י היינו נוכח כי ואתה מחיה את כולם ע"י אותיות שמא' ועד תי"ו ובמחשבה א' ברא את כל העולם שבו רבוא רבבות ברואים לאין קץ ותכלית גבוה מעל גבוה כמ"ש וקדושים בכל יום יהללוך סלה שאחר שאומרים סדר קדושה של המלאכים שאומרים קדוש וברוך כו' אח"כ אומרים וקדושים הם הנשמות יהללוך סלה לאין קץ כו' הגם שבספרים לא נזכר אלא ב' בחי' ג"ע התחתון ועליון ואף גם על ג"ע תחתון אמרו באחר מוטב דלידייניה כו' וק"י על ג"ע העליון ובאמת יש עוד רבבות מדרגות בעילוי אחר עילוי לאין קץ ות"ח אין להם מנוחה כו' וגם במלאכים אלה אלפין גדוד א' והגדודים אין להם מספר והכל נמשך ממחשבה אחת ולכן הכל כלא חשיב קמיה ית' כמו ע"מ באדם מחשבה א' הוא כלא חשיב אפילו רק נגד כח המחשבה שהן כ"ב אותיות שבנפש המדברת שיוכל לחשוב בהן מחשבות לאין קץ ותכלית, ואצ"ל לגבי עצמות הנפש שגם כללות כח המחשבה הוא רק לבוש לבד כו'. וזהו ענין הבקשה ברוך אתה ברכה הוא המשכה וגילוי בחינות אותיות המחשבה היינו הכ"ב אותיות עצמן כח המחשבה כו' ונק' אתה לשון נוכח כי זהו המשכת בחי' ממכ"ע. ואח"כ אשר קדשנו בלשון נסתר הוא בחי' טוכ"ע שהמחשבה היא בטלה לגבי עצמיות אור א"ס ב"ה וכמו

בשלימות כבתחלה רק הריח מתפשט ממנו לא כן במאכל שלועסו ובולעו. כמ"כ למעלה אכלו רעים לעילא שהן אר"א אבא יונק ממזל השמיני כו' זהו התלבשות בפנימיות ועד"ז נמשך ג"כ בג"ע צדיקים יושבים ונהנים מזיו השכינה ע"י שנקלט בהשגתם ממש בבחי' אר"פ. וזהו ותורתך בתוך מעי. לכו לחמו כו'. כי אורייתא מחכמה ובינה נפקת. אך המצות עצמן שרשן בבחי' כתר תר"ך עמודי אור ומשם א"א לבוא הגילוי בפנימיות ממש אלא מרחוק ה' נראה עליהם היינו כמ"ש בזהר תפיס ולא תפיס (עיי' בזהר פ' נח דס"ה ע"א ובפרשת פקודי דרכי א' ורס"ט א') שאין התענוג נמשך ומתגלה בבחי' פנימיות לתוך השגתו ממש רק כדוגמת הריח וכמ"ש בזהר פ' צו (דכ"ז סע"ב) לא ידעין בר ריחא כמאן דאריח ריחא ואתבסם כו' ועיין במק"מ שם. וזהו ענין שהמצות נעשים לבושים להנשמה בג"ע דהיינו בחי' מקיפים מה שלא יכול להתגלות לתוך השגתו ממש כמו המזון כ"א בבחי' מקיף ונק' לבוש והוא מ"ש וירח את ריח בגדיו וכמ"ש בזהר פ' בלק (דקפ"ו א') בריחא דלבושייכו כו' (ועמ"ש בפ' חקת בד"ה או ישיר כו' עלי באר מענין המקיף והלבוש הנמשך לצדיקים בג"ע ממעשה המצות ושם נזכר המשל כברק המבריק כו' ואפשר שזהו בחי' ראה וכמ"ש וה' עליהם יראה ויצא כברק חצו. אכן במשיח שנאמר והריחו כו' לא למראה עיניו זהו מקיף עליון יותר. וכנודע שיש ב' בחי' מקיפים ועיין מ"ש סד"ה זאת הנוכת המזוכה בענין שמן המשחה וקטורת ועמ"ש בד"ה באתי לגני בענין אריתי מורי ובד"ה וישלח יהושע כו' ואת ריחו בהפטרטה דפ' שלח). והנה יריחו היא עיר התמרים ותמר הוא בחי' צדיק כמ"ש צדיק תמר יפרח מה תמר אין לו אלא לב אחד דהיינו רצון אחד בלבד לה'. ובליקוט איתא מה תמר לבו מכון למעלה אף צדיקים לבם מכון למעלה כו' ופי' עיר התמרים היינו כי יש ב' בחי' צדיק עליון וצדיק תחתון (עמ"ש כד"ה מי יתגר כאח לי בפ' תרומה וזהו כשם שאין בלבך אלא אחד היינו בחי' צדיק עליון. כך אין בלבנו אלא אחד היינו צדיק תחתון ועמ"ש מזה בד"ה זכור דעמלק). פי' צדיק עליון היינו דעת המחבר ומייחד אר"א וצדיק תחתון הוא בחי' יסוד המחבר וז"ל. וזהו ענין יעשה שלום לי שלום יעשה לי. עמ"ש מזה בביאור ע"פ החלצו מאתכם. ולכן היה ביריחו ז' חומות בחי' ז' אומות ששרשם מז' מדות כי יריחו היה מעלה של א"י בחי' יסוד. ולכן לא נחלקה כלל לשבטים כי הוא כלול מכל א"י (ועיין בפע"ח סומו כענין שבעה הקפות עם הלוחב בהושענא רבה. ועיין מענין צדיק תמר יפרח ברבות לך לך פמ"א במדבר רפ"ג וכו'א דפי"ב סע"א ודף ר"ך ע"ב. ח"ג דט"ו ע"א ודרצ"ב סע"א) והנה עיקר פי' צדיק נק' כן מי שמקיים המצות ומבואר לעיל שהמצות הן הן בחי' ריח בגדיו. ולכן יריחו היא עיר התמרים, וענין ירדן יריחו לשון המשכה וירידה שהוא המשכת בינה למל', דהיינו המשכת היחוד עליון שע"י צדיק עליון שיומשך ג"כ למטה ע"י בחי' צדיק תחתון. ועיין מענין זה דירדן בזהר פ' שלח (דקס"ו סע"א) ומ"ש במק"מ שם בשם הרח"ו. ועמ"ש סד"ה כה תברכו בענין וישם לך שלום כו', ועיין לעיל שלכן היה המ"ב מסעות עד ירדן יריחו כו' שהכל נק' יצ"מ עד ירדן יריחו לפי כי מה שמלוכש בכלי נק' מיצר וגבול לגבי בחי' אר"מ שלמעלה מהכלי שזהו בחי' ריח וע' בע"ח שער א"א פ"ד הנ"ל:

אלה מסעי בני כו' וכתב משה את מוצאיהם למסעיהם כו' ואלה מסעיהם למוצאיהם. וצ"ל למה גבי וכתוב משה הקדים מוצאיהם למסעיהם ואח"כ הפך ואומר ואלה מסעיהם למוצאיהם. גם מהו וכתוב משה כו' דמסתמא משה כתבו ככל התורה אשר הקב"ה אומר ומשה אומר וכתוב. אך הענין כי הנה ענין המסעות שנסעו וחנו

גילוי א"ס ב"ה מלמעלה למטה. ולכן נק' רמ"ח אברים כמשל האבר שהוא כלי לחיות הנפש ות"ת כנגד כולם כי ותורתך בתוך מעי כתיב שהיא בחי' מזון לנפש. ולכן ארז"ל ויתר הקב"ה על עבודת כוכבים וג"ע וש"ד ולא ויתר על ביטול תורה לפי שהמצות מעשיות הם בחי' המשכה באברים החיצונים ולכן ויתר עליהם עדי"מ בגשמיות כי גם כשהוא מחוסר אבר חיצוני יכול הוא לחיות רק שיהיה בעל מום כו', ולא ויתר על ביטול תורה שהוא בחי' אברים הפנימים ונקיבתם במשהו כו' ואמנם עסק התורה צ"ל ג"כ בבחי' ביטול הנ"ל, וכמ"ש במ"א שלכן נאמר ודברת במ סמוך לובכל נפשך ובכל מאודך כו' ועי"ז ממשיך גילוי אור א"ס ב"ה בהתורה ונק' עוסק בתורה לשמה ר"ל לשם התורה עצמה להמשיך בה גילוי אור א"ס שלמעלה מהחכמה וזהו שארז"ל על שלא ברכו בתורה תחלה ולא אמרו על התורה כי פי' ברכו בתורה היינו המשכת אור א"ס בתוך התורה כו'.

ג **וכן** הוא ענין הברכה שלפני המצות בא"י אלקינו מלך העולם שמתחלה הוא המשכת א"ס ב"ה בנפש האדם וזהו הוי' אלקינו שלנו משמע והיינו ע"י בכל לבבך שיהיה גילוי אלקות בבי' חללי הלב דהיינו חלל השמאלי מלא דם בחי' גבורות ומרירות מימי שנותינו בהם שבעים שנה וכל מגמתנו וחפצנו בעניני גשמיים בפרנסה ולעזוב לבניו אחריו וכי בשביל זה ירדה נשמתו בועה"ז כו' אשר בהתבונן בזה יתמרמר לבו מאד אך זהו בחלל אחד הוא השמאלי. וחלל הימני מלא רוח חיים הוא בחינת שמחת הנפש ע"י מצות ה' שהם רצונו ית' שנתלבש בעשייה ועי"ז נאמר ישמח ישראל בעושייו כו'. וזהו בכינונים והם הגורמים להיות כמ"כ גם בצדיקים אלא שהוא באופן אחר כי הצדיקים אין בהם רע כלל להיות מזה מרירות גשמיים רק שהוא בחי' פחד ויראה מה' ומהדר גאונו ואח"כ השמחה היא בחי' אהבה בתענוגים כו' וזהו הוי"ה אלקינו ואח"כ מלך העולם הוא ההמשכה בחיצוניות העולמות אשר מלך שמו נק' עליהם. ומעתה מוכן ענין ירידות הנשמות בגוף שהוא צורך עלייה (כי הנשמות עם היות שעלו במחשבה הרי נמשכים מבחי' אותיות המחשבה ועי' ירידתן בגוף וביטול היש לאין ע"י ברכת הדיוט כו' ממשכיכם בחי' גילוי ממכ"ע וסוכי"ע בעל המחשבה כו' כנ"ל, ועי"ן בפי' וישב בד"ה כה אמר כו' ונתתי לך מהלכים בין העומדים כו') והיינו ע"י אתכפיא ואתהפכא. והוא הטעם אשר ברא ה' את הקליפות ככדי לעשות ולתקן שע"י יהיה העלייה הגדולה כו'. וזהו אלה מסעי בניי. פי' עלייתם ממטה למעלה. ואמר ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם. וענין ויכתוב היינו כמארז"ל חותמו של הקב"ה אמת פי' כי החכמה נקראת אמת כי כשמשיג איזה דבר בהשכלתו אזי יודע שכן הדבר והוא האמת כו'. ועמ"ש בסש"ב פל"ה בהגיה ונקראת חותם עדי"מ החותם שהוא שם האדם הנכתב בדיו גשמי ע"ג הנייר והנה השם בעצם אינו ערוך לגבי עצמיות בעל השם וכ"ש וק"ו כשנכתב בדיו שהיא רק בחי' עשייה גשמיות וכך בחי' חכמה הוא בחי' עשייה גשמיית לגבי א"ס ב"ה וכמ"ש כולם בחכמה עשית והרצון היא הנקרא שם שמו גימטריא רצון וחכמה היא החותם שהוא בחי' עשייה של השם. אך מ"מ כמו בגשמיות החותם הוא קיום על כל דבר שיחייב עצמו שכאשר יחתום שוב אין לשנות וכמו בנעילת יוכ"פ וחתמנו בספר חיים בספר פרנסה ושוב לא ישונה כן בחי' א"ס ב"ה שלמעלה מעלה מהחכמה שורה ומתלבש בחכמה, וזהו ויכתוב משה כי משה הוא שושבינא דמלכא ואהרן שושבינא דמטרוניתא המעלה אותה אל החתן כי אהרן היה מניף הלויים. וכן כללות נש"י בהעלותך את הנרות נשמת אדם קרויה נר ה' והיכן עלייתם עד אל מול פני המנורה ומשה הוא שושבינא דמלכא המשיך א"ס ב"ה מלמעלה למטה משל למלך שבעצמו אין דרכו לילך כך משה הוא המנהיג המשכת והתגלות אלקות תוך העולמות. ולכן ויכתוב משה לפי

כנפש ביטול מחשבה לגבי השכל שגם כח המחשבה הוא רק בחי' לכוש הנפש משא"כ השכל הוא מבחי' עצמיות הנפש ואצ"ל לגבי למעלה מהשכל וק"ו לגבי עצמיות הנפש, וכך הוא ביטול המחשבה לגבי הרצון עליון שלמעלה מהמחשבה, ויש גם למעלה מהרצון כו' ועי' המצות שהם רצון עליון ממשכיכם גילוי א"ס ב"ה, דהיינו המשכת בעל הרצון בעל המחשבה (והנה במ"א נתבאר שזהו ענין שבחרו רז"ל לקרוא את הבורא ית' בשם הקב"ה יותר מבשאר שמות והיינו לפי שקדוש וברוך זהו ענין ב' בחי' אלו דסוכי"ע וממכ"ע כמ"ש מזה בד"ה קא מילגי במתיבתא דרקיע אם בהרת כו' עד הקב"ה אומר טהור כו' ע"ש ולכן נגד ב' בחי' הללו בא בהברכה לשון נכח בברוך אתה ולשון נסתר באשר קדשנו כו' והיינו פי' הקדוש ברוך הוא) והכח הזה במצות הוא לפי שנשפלו במעשה וסוף מעשה במחשבה תחלה וכמ"ש צחוק עשה לי אלהים שם אלהים דייקא הגורם להיות בחי' יש הוא העושה צחוק ותענוג למעלה ע"י הביטול שהיש בטל אח"כ וזהו לוייתן זה יצרת כו' פי' לוייתן לשון התחברות שהוא התחברות יש לאין שהגשמיות בטל לרוחניות יצרת לשחק בו שמוה נעשה שחוק וחדוה למעלה (ועמ"ש פ' פנחס בד"ה צו את בניי כו'). וזהו אל תהי ברכת הדיוט קלה כו' פי' שהוא ההעלאות מענינים גשמיים שבעוה"ז שהן נק' מילין דהדיוטא ואל תהי קלה כי ע"י ביטול היש עי"ז דוקא נעשה הברכה וההמשכה מלמעלה ולכן נק' ברכת הדיוט כו' [ועי"ן מענין ברכת הדיוט ברע"מ נשא (קכ"א ב') ור"פ תצא ובפי' הרמ"ז שם ושם ועמ"ש בד"ה ושאתם מים בענין אע"פ שהאש יורד מלמעלה מצוה להביא מן ההדיוט]. וזהו יסוד כל המצות כמו צדקה שנותן ממונו שייגע עליו בכל רמ"ח אברים ונותנו לעני ועושה מיש לאין ולכן ארז"ל בכל מאדך בכל ממונך. ובאמת פי' מאדך הוא האהבה בלי גבול אך הענין ששניהם אמת. כי הנה ארז"ל טוב זה יצ"ט מאד זה יצה"ר, והטעם כי הנפש עם היות שהיא חלק אלוה ממעל מ"מ היא מוגבלת והאהבה שלה היא בבחי' גבול ומדה וא"א לה להגיע לבחי' מאד שהוא בלי גבול ולהתכלל בא"ס ב"ה שאין לו תחלה ותכלה אלא ע"י נפש הבהמית דוקא כאשר גם היא נהפכת ממרירו למיתקא וחפיצה וחשקה לדבקה בו ית' שאהבה זו היא בלי גבול. וכמשל מרוצת המים כשבוקעים ההסתר שהיה מסתיר ומעכב ומונע את מרוצתם שאז הוא בתגבורת עצומה כו'. והיינו ג"כ ענין א' עם משנת' לעיל שע"י ביטול היש דוקא הוא שנתעורר למעלה בחי' א"ס. וזהו ענין הממון בבחי' בכל מאדך וכמ"ש צדקה תרומם גוי שע"י תבוא נה"ב לבחי' בכל מאדך כו'. ועד"ו הוא כל מעשה המצות מיש לאין והם היפוך מבחי' מדבר שהוא הב הב ולא להשפיע כו' וזהו מה ה' אלקיך שואל מעמך פי' מה היינו בחי' ביטול לעשות מיש אין דהיינו שלא יהיה נחשב יש ודבר כפ"ע לומר כך אני רוצה וזה איני רוצה כו' כי"א להיות משים עצמו כשיריים שלא יתפוס מקום כלל כאלו הוא אין ואפס ממש וזהו בחי' מ"ה. ועמ"ש סד"ה מה טובו. וכדי לבוא לבחי' מה וביטול תיקנו מאה ברכות שהם המשכות מלמעלה בנפש בחי' אתעדל"ע הנותן כח להיות אתעדל"ת וביטול היש. עמ"ש בד"ה ואתחנן מענין ברכת המצות וגם שע"י מאה ברכות נמשך אח"כ להיות מבחי' מ"ה בחי' מאה בתוספת אות א' שמקור המשכה זו הוא מבחי' שהוא סתימו דכל סתימין וכמ"ש בזהר פ' חיי שרה (דקכ"ג ע"א) בענין מאה ברכאן מאתר עילאה סתימא דכל סתימין כו' ועמ"ש מזה בפי' תולדות בביאור ע"פ מים רבים בסופו, וזהו ענין אל"ף אותיות פלא, ועי"ן בפע"ח שער הברכות פי"א ולהיות המשכה זו הוא ע"י בחי' ביטול היש שנמשך מבחי' מ"ה ולכן ארז"ל איזהו שוטה המאבד מה שנותנין לו כו' וכמ"ש במ"א ולכן כל גיאה שהוא היפך מבחי' מ"ה נקרא שוטה כו'. והנה מבואר לעיל שכל מעשה המצות הוא בחי' ביטול היש ועי"ז נמשך בהם גי"כ

ולהכניע גופו באתכפיא או אתהפכא שזהו עיקר העבודה כו'. והנה מ"ב מסעות הם כנגד שם מ"ב תיבות דאנא בכח גדולת כו' שהוא שבעה מדות עליונות חג"ת נה"י ומלכות וכל אחת מהן כלולה משה בחי' חג"ת נה"י לבד לכן הוא שבעה פסוקים וכל פסוק יש בו רק ששה תיבות שבחי' השביעית שבכל מדה אינה בחשבון דשם מ"ב וצ"ל מפני מה כספירת העומר הם מ"ט ימים דהיינו שכל מדה משבעה מדות עליונות כלולה משבעה סופרי' ג"כ בחי' מלכות שבכל מדה. והענין כי הנה בחי' מלכות הוא הממוצע מלכות דאצילות נעשה עתיק לבריאה ומלכות דבריאה עתיק ליצירה כו' ומלכות דא"ס עתיק לאצילות שבחי' מלכות לבד שבעליון יורדת להיות עתיק ומקור לתחתון. והנה שם מ"ב הוא בחי' עליות מלמטה למעלה שלכן בפ' שמע יש בה מ"ב תיבות מואהבת עד ובשערי'. ולכאורה אינו מוכן דהא פ' שמע הוא חסד ואהבת ושם מ"ב הוא גבורה אלא מפני שאהבה דפ' שמע נאמר בכל מאדך בלי גבול הכלי והוא בחי' העלאה והיינו ע"י שם מ"ב. משא"כ בפ' והיה אם שמוע שלא נאמר בכל מאדך והוא בחי' המשכה הוא שם ע"ב וכמ"ש במ"א. ולפיכך השבעה מדות דשם מ"ב כלולים כ"א רק משה בחי' שהם בחי' העצמיות של כל מדה והם המתעלים משא"כ הכחינה שביעית שבכל מדה שהוא ענין גילוי המדה כו' והיינו לפי שהעליות הוא באור א"ס ב"ה שהוא סתימו דכל סתימין שתהינה הו' מדות בטלים בו ית' דלאו מכל אינון מדות איהו כלל כמ"ש לך ה' הגדולה כו' והוא הפך מבחי' גילוי המדה שהוא בחי' יש כו' (ואפשר דלכן שם מ"ב הוא ג"כ בהיות דע"ב ס"ג מ"ה משא"כ בשם ב"ן אין בו בחי' מ"ב כמ"ש בע"ח שער כסה"כ ספ"ז ובפע"ח שער הקדישים פ"א כי שם מ"ב הוא בחינות עליות וזהו הפך שם ב"ן שהוא בחי' מל' להיות גילוי כו'. ועיין בפע"ח ש"ז פ"ד בענין ראשו כתם פ"ז מ"ה מ"ב כו' ועיין במק"מ פ' שמות (כדף ה) גבי עטרת פז. ועמ"ש בענין קי"ס סד"ה הים ראה וינוס ההרים רקדו כו' ע"ש). אבל ספירת העומר הוא בחי' המשכות היום יום א' כו' יום לשון הארה וגילוי שנמשך מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה עד שנמשך בנפש האדם ולכן בכל מדה סופרי' ז' בחינות שהרי העיקר בזה הוא להיות גילוי והמשכה למטה שזהו בחי' השביעית שבכל מדה גילוי המדה (וגם עומר שעורים הוא שם ב"ן). ומהיכן מתחילים לספור מיום ראשון של פסח והוא עצמו אינו מהמספר כי הוא מקור שממנו ממשיכים האורות שהוא ענין הספירה היום יום כנ"ל כי ביום א' דפסח כתיב ובני ישראל יוצאים ביד רמה פ"י שהוא בבחינת רוממות למעלה מהחכמה. וזהו וספרתם לכם ממחרת השבת פ"י מבחינה שלמעלה מהשבת ששבת הוא מוחין דאבא ויד רמה הוא בחינה שלמעלה מזה, ומבחינה זו תספרו מ"ט יום להיות בכל מדה ז' בחינות דוקא. (ועיין לעיל בד"ה לכאר ענין המסעות נתבאר ענין שם מ"ב דמסעות שהם ו' מדות כל אחד כלול מזו, והוא אינו כמ"ש"כ שהם ז' מדות כ"א כלול משה. ויש לומר עפמ"ש בפע"ח שער הקדישים רפ"ב וז"ל כי שם מ"ב של כוונת הקדיש אינו שם מ"ב הנודע אצלנו שהוא אנא בכח רק שם מ"ב דהיות כו' וע"ש דמ"ב דהויות היינו ג' ידות יד הגדולה יד החזקה יד הרמה אשר כל יד הוא ב' פעמים ז'. נמצא מ"ב דהויות היינו ו' בחינות כל אחד כלולה מזו. והיינו מה שפ"י שם בענין שם מ"ב. וענין ג' ידות אלו מבואר במ"א בדרוש פורים גבי כי יד על כס כו'. ועמ"ש מזה ג"כ בביאור ע"פ נשא את כו' ע"ש. ומה שפ"י כאן בענין שם מ"ב זהו אנא בכח כו'. ועיין עוד מענין שם מ"ב בפע"ח גבי כוונת פ' ראשונה דק"ש שבה שם מ"ב מבואר דשם מ"ב הוא בראש ז"א בכח"ב כו'. ועיין בזהר פ' תרומה (דק"ב ע"ב) שמא דמ"ב אתוון רזא דייליה אבהו דקא מתעטרין בעלמא עילאה כו' עד דעתעטרא באין סוף

שהוא מבחי' חכמה וירא ראשית לו כתב חותמו של הקב"ה אמת שהוא גילוי אור א"ס שבחכמה. והמשיך זה למטה להיות בהם כח לעלות אל ה' ממטה למעלה כי א"א היה להם להתעלות תחלה בעצמן כי אלמלא עוזרו כו'. וזהו כענין ברכת המצות שהוא המשכת אתעדל"ע שיוכל להעלות הדבר גשמי שבו נעשה המצוה כו'. וכנזכר לעיל בפ"י א"ת מ"ה אלא מאה שע"י המאה ברכות נמשך כח להיות בחי' מ"ה וביטול ועיין בפע"ח שער הברכות שם דגבי העלאה שע"י ברכת המצות הוא ג"כ ע"י שם מ"ב. וכך עדין ענין ויכתוב משה כו' דגבי מ"ב מסעות הוא המשכת אתעדל"ע שע"י יהיה ההעלאה. וכן עכשיו המשכה זו הוא על ידי עסק התורה וכמ"ש ותורה אור שהיא המאירה נפש האדם בחינת אתעדל"ע שיהיה בה כח לעלות באתעדל"ת (וכמ"ש ע"פ ואחננו כו' ועיין בפ' תצוה בדיה ועשית צ"ח כו' פתחיו חותם כו'). ולכן ארז"ל (בפתחחא דמדרש איכה) ע"פ ואותי עזבו ואת תורתי לא שמרו הלואי אותי עזבו ואת תורתי שמרו כו' המאור שבה היה מחזירן למוטב. והנה תחלה אמר ויכתוב מוצאיהם למסעיהם מוצאיהם היינו מקור נשמות ישראל כענין שנאמר וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. והוא למעלה מבחי' מחשבה כי אע"פ שאמרו ד"שארל עלו במחשבה היינו ששם עלו עצמיות נשמות ישראל. אבל מקורן ושרשן הוא למעלה יותר בבחי' בעל המחשבה בעל הרצון ומשם המשיך הארה כדי להיות להם כח לעלות ממטה למעלה. וזהו למסעיהם ר"ל הנסיעה וההעלאה שממטה. ע"פ ה' פ"י שהעליה הוא למעלה מבחי' פי ה' שהוא ממכ"ע ברוח פיו כל צבאם ואח"כ ואלה מסעיהם למוצאיהם ר"ל זוהי העליה עד מוצאיהם ממטה למעלה:

ביאור על זה

הנה גבי המסעות כתיב ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ויפוצו אויביך כו'. וצ"ל ענין המסעות שהיו עד מתן תורה שלא היה עדיין הארון. אך הענין כי המסעות הראשונות היו במדבר הקרוב ליישוב ולכן היו יכולים להכניעו משה רבינו ע"ה וישראל בעצמם הגם שלא היה עדיין הארון עמהם משא"כ המסעות שאח"כ בתוך המדבר הרחוק מיישוב היה צריך כדי להכניעו גם לארון דייקא וזהו ויהי בנסוע הארון כו'. וכן הענין ג"כ למעלה כי הנה נוגה היא הממוצע בין הקדושה ובין קליפות הטמאות כי היא כלולה מטוב ורע והוא מ"ש במרכבת יחזקאל רוח סערה וענן גדול ואש מתלקחת ונוגה לו סביב שאחר ק"נ מתחיל השתלשלות שלש קליפות הנ"ל שע"י ק"נ נמשך להם יניקה מהקדושה. ולכן לא כולם שוים שהקרוב לנוגה יותר אין הרע בו בתוקף כ"כ כמו בהרחוק מנוגה (וזה"ש גבי עמלק ואחריתו עדי אובד וכמשנ"ת בד"ה חייב אינש לבסומי בפורי' ע"ש וזהו דלפעמים אמר שטן ופנינה לש"ש נתכוונו ובמ"א אמרו נתן עיניו במקדש ראשון כו' וכמ"ש במ"א). ולכן אותן המסעות שהיו במדבר הסמוך ליישוב היינו התחלת השתלשלות קליפות הטמאות הקרובים עדיין לנוגה ע"כ היו יכולים ס"ר נש"י ומשה ואהרן להכניעם גם קודם מ"ת ע"י שבעה מצות שנצטוו כמרה שמירת שבת וכבוד אב ואם וכמו שנא' בהם בדברות האחרונות כאשר צוך ה' אלקיך ופירש"י דכאשר צוך היינו במרה. אבל המסעות שנסעו אח"כ בתוך המדבר הרחוק מיישוב ששם מדור הקליפות הרחוקים מנוגה שהם תוקף הרע היה צריך כדי להכניעם ע"י בנסוע הארון ויאמר משה כו'. וכל עיקר הכוונה בענין המסעות במדבר הוא להכניע אותו לפי שהוא מקור הקליפות לעומת בחי' ירושלים בקדושה (ועיין בזהר תרומה קנ"ז א' תצוה קפ"ד א' ב' וכע"ה שער הארת המוחין וז"י פ"ה) והוא סימן לדורות שע"י יוכל כל אחד מישראל לעבוד את ה'